

Scénář k rozhlasové reportáži – Michal Halbich

Pan Michal Halbich se narodil v roce 1963. Jeho velkou vášní je sport. A už přes 30 let působí jako učitel a trenér atletiky na Základní škole Jeseniova v Praze 3.

Tak já jsem začal působit tady na Žižkově a později se moji rodiče přestěhovali na Spořilov. postupně jsem tam začal chodit do školky, postupně do základní školy Choceradská potom jsem po páté třídě přesunul sem na Jeseninku, no a tady působím doteď.”

Jeho matka byla vyučená švadlena a otec byl voják z povolání. Oba pro něj byli v životě velkou oporou.

Opěrný bod životní byl táta určitě, tam to nebylo jako vztah otec syn, ale tam jsme se asi dostali i kousek dál, kdy jsme rozmlouvali celou řadu věcí a jako by budovali.

Kromě sportu patří mezi jeho koníčky slepování leteckých modelů a zahradničení. Jeho láska k rostlinám ho dokonce přivedla ke členství ve svazu skalničkářů.

Mám rád kytky nebo všechno co je takový živý, ale konkrétně ty kytičky já jsem bydlel u babičky. Babička byla vášnivá zahrádkářka, no a já jsem s ní pěstoval kytičky.”

Pan Halbich rád vzpomíná na zážitky z dětství a mládí. A i po letech se setkává se svými spolužáky ze sportovní třídy na základní škole Jeseniova.

Jsem měl tu kliku, že tady se mnou chodili bratři Formanové, takže už s nimi to bylo vždycky jedno velké dobrodružství. A vždycky nás jako spojovalo dohromady to, že jsme měli nějaký stres. No a potom z toho vznikal nějaký výkon, které jsme potom podávali na té závodní činnosti. Ale každopádně byla tam vždycky nejenom práce, ale byla i tam sranda na těch soustředěních.

V době sametové revoluce už pan Halbich byl trenérem. Zúčastnil se demonstrace na Václavském náměstí, cinkal klíči a těšil se ze změn které revoluce přinesla. Otevřené hranice totiž znamenaly i úplně nové sportovní možnosti.

Takže to byl zážitek to obrovský množství lidí, sanitka, putující kláda, zvonění tady klíčů a tak dále. Tak to byly takový zážitky, který jsou asi neopakovatelný a který jako člověk zažije jednou za nějakou dobu.

Pan Halbich má stále velmi rád sport, ale i práci učitele. Přiznává, že od sportu si odpočine při učení a naopak.

Já vždycky jsem to měl tak jako rozdělený, že když jsem měl plnou plný zuby sportu, tak jsem přeskočil jako do školy, když jsem měl plný zuby školy, tak jsem přeskočil do sportu.

V mládí měl Pan Halbich sen účastnit se olympijských her. To mu nakonec nevyšlo. Své největší životní úspěchy spojuje se sportovním klubem Jeseniova.

V roce 1993 se nám podařilo takovým úsilím dotlačit jednu takovou věc, a to bylo projekt hřiště, kdy jsme měnili ze škvárového povrchu na tartanový...

Z těch největších věcí je, že se nám podařilo nastartovat ten oddíl, tak jak funguje. Když si vezmeme, jak jsme začínali s nějakými 200 300 členy, a teď jich máme skoro dvojnásobek. Samozřejmě vždycky třešnička na dortě, je když se vám podaří vychovat nějakého člověka, který se potom prokouše třeba do reprezentace.

A co by pan Halbich vzkázal mladší generaci?

Mluvte spolu. Učte se, učte se, učte se. Víím, že teď máte ty telefony a počítače a umíte s tím pracovat, ale občas je ta hlava i někde použít. Když ty vědomosti a zkušenosti převedete do praxe tak to je dle mě správný, to je ten správný krok.

Především bychom ale neměli zapomínat na pohyb, a to ani v pozdějším věku.

Dokavad' to jde, chod'te, hýbejte se, jo, protože to když odejde ten pohybový aparát, je to divný, ale tak to zpravidla má to obrovský vliv i na tu hlavu.